

заблудства. І нарешті збагнути, що людська душа не комора для зберігання добра, а Божий Храм. То ж маємо тримати її в чистоті і святості.

Кожний вірш у «Соборі одкровень», текстова частинка, що звучить від імені «Саметойя», є самодостатнім довершеним високохудожнім твором. А разом з тим, всі вони пов'язані спільною ідеєю, філософською і національною направленістю, доповнюють один одного, створюють цільну епічну поему, яка кличе нас до пошуку істини, до спасіння.

Оце і є та новітня література європейського штибу, з глибоким і міцним національним підґрунтям, яка може повернути втрачений останнім часом інтерес до поетичного слова.

Справжня поезія, як і пісня, стає часткою душі народу, якщо вона вистраждана поетом, пройшла через його серце.

Сьогодні про книгу «Собор одкровень» Олега Гончаренка маємо говорити як про небуденне явище, духовний прорив, який дасть свої позитивні плоди.

Ярослав Маджуга

МАРИНІНА І ДОНЦОВА ВІДПОЧИВАЮТЬ...

Дзюба С. Тато у декретній відпустці: Дивовижні люди. Неймовірні історії, які відбуваються насправді. - Ніжин: Аспект-Поліграф, 2007 (книга та аудіозаписи на CD-дисках).

Оленка, донька міністра, закінчила школу із золотою медаллю, пішла з однокласниками зустрічати світанок і... не повернулася додому, безслідно зникла. Всі пошуки - марні! Рідні вважають, що дівчина загинула. Але вона "просто" втекла в інше місто, щоб стати черницею. Це - не гостросюжетний детектив Мариніної - Донцової - Устинової і не "мильний" телесеріал. Все відбувається насправді і ця історія приголомшує, шокує своєю "реальною неймовірністю". Її розповідає сама Олена - абсолютно відверто, надивовижу пристрасно, не приховуючи жодних "інтимних" подробиць зі свого нового життя. Хто вона - "Божа наречена", дівчинка-ангол чи відчайдушна авантюристка?

Автор навмисне уникає будь-яких коментарів - до кожного персонажа "своїх" історій він ставиться, мов до коштовного діаманта. "Не судить і не судимі будете!" - ця біблейська істина для Сергія Дзюби - аксіома. Тому люди приходять в "його" студію і розповідають про найсокровенніше. Вони знають - він їх не зрадить, не образить, не перекрутить жодного слова. Це - як на сповіді у священника, тільки співрозмовники знають - такі історії варті того, щоб їх почули тисячі людей.

Письменники часто бавляться в журналістику і вважають її чимось другорядним. "Навпаки зі ста гарних письменників лише один може стати справді цікавим, талановитим журналістом", - переконаний Сергій Дзюба.

Молода співачка, яка тричі прощалася з цим світом, пережила клінічну смерть і врятувала коханого чоловіка від підступної недуги; українець, котрий живе одночасно з трьома дружинами; вчителька, що закохалася в десятикласника і народила від нього дитину... - всі ці неймовірні історії, які увійшли до нової книги відомого письменника та журналіста, - реальні.

Працюючи в телерадіоагентстві "Новий Чернігів", Сергій Дзюба готував їх для радіо, безпосередньо спілкуючись із персонажами. Прозвучавши в ефірі, передачі викликали гучний резонанс і не раз повторювались на прохання слухачів. Тому до аудіозаписів на дисках додалася спочатку їх друкована газетна версія, а тепер побачила світ і книга. Власне, кожна з цих історій варта окремого роману, кінострічки чи телесеріалу.

Хіба не вражає вчинок Каті, котра вирішила народити дитину... для своєї подруги. Наталя не могла завагітніти, отож найкраща приятелька запропонувала їй власну допомогу. Залишалася лише вмовити Василя - чоловіка Наталі. І незабаром Катя фактично оселилася в оселі подруги... Пристрасті почалися такі,

що, як то кажуть, будь-які телесеріали відпочивають.

А ось "чернігівський Пігмаліон" - Олексій, який душу, талант і децищу грошей вкладає в своїх "галатей", аби потім благополучно... видати їх заміж. Причому він робить це безкорисно, отримуючи задоволення від самого процесу "створення прекрасної жінки"...

Сучасні відьми на Чернігівщині об'єднані у власну таємну організацію. Вони не прагнуть реклами і маскуються навіть краще за агентів ЦРУ. У цьому переконаний Павло Дубровський, який зібрав сотні легенд про перебування різної нечистої сили на Придесенні, сам займався окултизмом і спілкувався з відьмами. Він запевняє, що таємні організації відьом існують не лише в Чернігові, а і в усіх районах Придесення: "Скажімо, Городня - це енергетично стабільне місто. Кількість відьом у ньому не змінюється протягом століть - їх завжди 16. Якщо якась відьма залишає цей світ, замість неї одразу ж беруть посласницю, котру згодом, переконавшись у її здібностях, інші відьми на кругу визнають своєю колегою. Це - духовна традиція, невід'ємна від уміння спілкуватися з силами природи: не використовувати їх, не підкорювати, а саме спілкуватися..."

На відміну від більшості ровесників, 25-річний Андрій Тимченко не мріє жити в Нью-Йорку, Женеві чи Парижі. Власне, і Київ він вважає надто галасливим та метушливим містом, дуже шкідливим для здоров'я. Андрій обожає тишу. Адже, усамітнівшись, можна легко уявити себе еротично-іронічним дядечком Фрейдом, невловимим та шляхетним Григорієм Сковородою або мужнім і мудрим Сократом. А ще витворити власні дива: наприклад, увічнити загадкову усмішку своєї сусідки чи розгледіти неймовірно красиву душу малесенької квіточки обабіч шляху.

Сільський філософ і митець Андрій Тимченко зовсім не переймається тим, що мешкає в невеличкому селищі. Пантелеймон Куліш взагалі тривалий час жив на хуторі, але це не завадило йому стати видатним письменником і філософом. Та й нині, у селі Матіївка Бахмацького району, свідомо, подалі від цивілізації, мешкає один із найталановитіших та найвідоміших сучасних українських літераторів - Кость Москалець, який, зокрема, створив знамениту пісню "Вона". Пам'ятаєте?

*Лиш вона лиш вона
Сидітиме сумна
Буде пити не п'яніти від дешевого вина
Моя дівчинко печальна
Моя доле золота
Я продовжую кричати
Ніч безмежна і пуста.*

Хтось вважає цих людей диваками. Але, поспілкувавшись з Андрієм, мимоволі жалкуєш, що таких диваків - надзвичайно мало. "Людство ще блукає в п'ємті і жбурляє камінням у зорі. Проте глузує з романтиків, котрі прагнуть збагнути голоси рослин, риб і птахів. Ми навігадували силу-силенну законів, аби полежити собі життя. Натомість борсаємось у їхніх тенетах, - каже Андрій. І цитує Горация: - Що за користь із законів там, де нема моралі?"

"Фанатично люблю свою професію! - запевняє Сергій Дзюба. - Для мене - це не тягар, не хрест, а радість від спілкування з такими різними людьми, постійне пізнання чогось нового. Я брав інтерв'ю у священників і зеків, черниць та проститутток, видатних особистостей і божевільних, президентів та мудрих сільських дядьків... Журналістика подарувала мені стільки пригод і пристрастей, що я вже не зможу відмовитися від такого навіженого, стресового і вкрай небезпечного для здоров'я життя".

Коли Сергій Дзюба відзначав 25-річчя своєї журналістської та літературної діяльності, на свято завітали майже всі персонажі майбутньої книжки.

Ярослав Маджуга.

